

Amikor ordítani tudnál a fájdalomtól

avagy

Mi segített Jóbnak a szenvedésben?

Suhai György

2021.07.30.

Jóbot nagyon durva, több frontos támadás érte az ellenség részéről. Elképesztő, ami vele történt. Miközben mi, olvasók, mindvégig tudtuk, hogy sátán kért engedélyt Istentől, hogy a szenvedések által próbára tegye a hitét, Jób erről a „megállapodásról” semmit nem tudott. „Csak azért szeret téged, mert mindennel elhalmoztad őt.” – hangzott a vád sátán részéről Isten felé (Jób 1:9-11). „Hadd cáfoljak rá. Tedd próbára a hitét” – mondta Isten. Jób mind ebből csak annyit érzékelt, hogy egyik csapás zúdult rá a másik után és igen rövid időn belül mindenét elvesztette, amiye csak volt. A porban nyalogatta sebeit, miközben jó szándékú barátai próbálták vigasztalni és „lelkigondozni” őt.

És egy idő után Jób már csak ordítani tudott, a testi-lelki fájdalomtól (Jób 3:24; 7:11). Teljesen érthetetlen, reménytelen, kilátástalan helyzetbe jutott, a könyv mégis happy enddel végződik. Minek köszönhető ez a változás? Mitől lett jobban Jób? Ez sokunk számára égető kérdés, akik magunk is szenvedünk és hasonlóan reménytelennek érezzük a helyzetünket, olyannyira hogy mi is már csak ordítani tudunk. Hinnünk kell, hogy van kiút és tudnunk kell, mi a kiút ebből a helyzetből. Úgyhogy nézzük meg, mi volt a kiút Jób számára. A 42. fejezetből szeretnék kiemelni néhány gondolatot.

A könyv vége felé, a barátok „bölcességözöne” után, végre Isten is megtöri a csendet és tulajdonképpen azzal válaszol Jób ordítására, hogy emlékezteti Jóbot az Ő teremtő és a teremtési rendet fenntartó dicsőséges, szuverén hatalmára. Akárhogy is értelmezzük ezt az Isteni választ, az mindenképpen feltűnő, hogy az Úr semmit nem mond Jób szenvedéséről sem általánosságban az emberi szenvedésről. Még csak meg sem említi a szenvedést, sem az embert, a teremtés koronáját (ld. Jób 38-41)! Bevallom, nem tudom mire vélni ezt.

Hogy reagál erre Jób?

42:1 Jób ekkor így felelt az Úrnak: 2 Tudom, hogy te mindent megtehetsz, és senki sem téríthet el attól, amit elgondoltál.”

Ez kb. olyan, mintha azt mondaná: „Oké, értem, Te vagy az erősebb. Megadom magam”. Ráadásul Isten a forgószélben jelent meg Jóbnak (38:1), nem „halk és szelíd hangon” szólt hozzá, mint később Illéshez (1 Kir 19:12).

3 „Ki az, aki tudatlanságból elhomályosítja az örök rendet?” [- idézi Jób az Urat.] Megvallom hát, hogy nem értettem; csodás dolgok ezek nekem, nem tudom fölfogni.

Vagyis, „felfoghatatlan számomra a te csodálatos hatalmad”.

*4 „Hallgass hát, kérlek, hadd beszéljek. Én kérdezlek, te pedig taníts engem!” [- újabb idézet az Úr beszédéből.] 5 Eddig csak hallomásból tudtam felőled, de **most saját szememmel látlak téged.***

Úgy tűnik, hogy Jóbnak egy nagyon komoly Istenélményben volt része, melynek következtében egy mélyebb, teljesebb Isten-ismeretre jutott. És *ez az élmény* idézte elő a változást Jób lelkiállapotában. Nézzük meg, hogy milyen változást hozott ez az Isten-élmény.

Bűnbánat vagy vigasztalás?

6 Ezért hibáztatom magam, és megbánom bűneimet porban és hamuban!

E szerint a hagyományos magyar fordítás szerint Jóbot bűnbánatra készítette az Istennel való találkozás. Ez az egyik opció: a bűnbánat. Azonban az ősi szöveg többféleképpen is fordítható. Egy másik, és talán helyesebb fordítás így hangzik:

„Ezért elvetem/elutasítom/visszavonom [amit mondtam? amit éreztem? amit eddig gondoltam?] és **megvigasztalódom** a porban és hamuban.”

Vagyis Jóbot *megvigasztalta* az Istennel való találkozás. Az itt szereplő héber szó (*nákhám*) alapvető jelentése ugyanis az, hogy „vigasztal” (piél és nifal igealakban), de jelenthet „megbánást” is (nifal igealakban). A fenti igeverben nifal (egyszerű medio-passzív) igealakban van ez az ige. Íme néhány bibliai példa, ahol ugyanebben az igealakban szerepel és „vigasztalás”-t jelent a *nákhám* kifejezés:

1 Móz 24:67 Izsák pedig bevitte Rebekát anyjának, Sárának sátrába, és elvette feleségül. Szerette őt Izsák, és **megvigasztalódott** anyja halála után.

1 Móz 38:12 Sok idő múlva meghalt Súa leánya, Júda felesége. Júda pedig megvigasztalódott

2 Sám 13:39 Dávid király pedig föl hagyott azzal, hogy Absolon ellen menjen, mert már **megvigasztalódott** Amnón halála miatt.

Zsolt 77:3 Nyomorúságom idején az Urat keresem, kezem éjjel is szüntelenül felé tárom, lelkem nem akar **megvigasztalódni**.

stb.

Az is feltűnő, hogy Jób könyvében 7x is előfordul ez a kifejezés és a hétből 6x vigasztalásként fordítja a magyar (és angol) fordítás:

Jób 2:11 [a 3 barát] együtt elmentek hozzá, hogy bánkodjanak vele [kifejezzék együttérzésüket], és **vigasztalják** (piél) őt.

És 7 napig csak csendben hallgatták a panaszát, kesergését! Ki tudna hét napig csendben ülni egy szenvedő, panaszkodó ember mellett?

Jób 7:13 Mikor azt gondolom, hogy **megvigasztal** (piél) az ágyam, és enyhíti panaszomat fekhelyem [alszom egy jót], álmokkal rettentesz és látomásokkal háborítasz engem.

Jób 16:2 Már sok ilyen dolgot hallottam. Nyomorúságos **vigasztalók** (piél) vagytok ti mindnyájan!

Jób 21:34; 32:3 Miért **vigasztaltok** (piél) hát engem hiábavalósággal? Válaszotok igazságtalanság marad... mivel nem találták meg a helyes választ, és mégis kárhoztatták Jóbot.

Jób 29:24-25 Rájuk mosolyogtam, ha elcsüggedtek, és arcom derűjére nem komorodtak el. Szívesen jelöltem ki útjukat, a főhelyen ültem, és úgy laktam közöttük, mint király a

hadseregben, mint aki bányászokat **vigasztal** (piél). - Egykor Jób maga is sokakat vigasztalt, mint köztisztviselőként álló főember.

Jób 42:11 És elment hozzá minden férfi- és nőrokona és minden régi ismerőse, és együtt ettek vele a házában. együttéreztek vele, és **vigasztalták** (piél) őt a sok nyomorúság miatt, amelyet az ÚR bocsátott rá.

És csak a 42:6-ban szerepel nifalban a *nakham* ige, ezért fordították „megbánom”-nak és nem „megvigasztalódom”-nak:

Jób 42:6 Ezért hibáztatom magam, és **megbánom bűneimet** (nifal) porban és hamuban!

Ám a fenti bibliai példákban láttuk, hogy a nifal igealak is fordítható „megvigasztalnak”.

Mert hát pontosan miért is kellene Jóbnak bűnbánatot tartania? Hiszen:

- Rögtön a következő versben azt olvassuk, hogy Isten nem Jóbra, hanem a barátaira haragszik, még hozzá azért, „*mert nem beszéltetek Rólam olyan igaz módon, mint Jób!*” És ezt kétszer is megismétli Isten! Tehát, Isten szerint nem Jóbnak, hanem a barátoknak kell sürgősen bűnbánatot tartaniuk. Pedig, első olvasásra sok jól hangzó dolgot mondtak Jóbnak. Ez egy váratlan fordulat, ami bennünket, „lelkigondozókat”, is komoly önvizsgálatra indít.

-
- A narrátor kétszer is kimondja azt, hogy Jób nem vétkezett:

Jób 1:22 Mindezekben nem vétkezett Jób, és Isten ellen semmi helytelen dolgot nem cselekedett.

Jób 2:10 Mindezekben sem vétkezett Jób az ajkával.

-
- A könyv azzal indít, hogy kétszer is elhangzik (először a narrátor, aztán Isten szájából), hogy Jób “feddhetetlen, igaz, istenfélő volt és kerülte a rosszat” (Jób 1:1, 8).

-
- Jób magáról is így gondolkodhatott, hiszen csak annak érezte szükségét, hogy a fiaiért mutasson be áldozatot, mondván: “*hátha vétkeztek a fiaim, és káromolták Istent szívükben*” (1:4). Úgy tűnik Jóbnak egy nagyon erős “igaz” identitástudata volt, tudta, érezte, hogy rendben van Istennel.

-
- A sátán éppen azt akarta bebizonyítani, hogy csak azért “igaz” Jób (csak azért ragaszkodik ennyire Istenhez), mert Isten gazdagon megáldja őt. Ha végül Jóbnak mégis csak “bűnbánatot” kellene tartania, az indirekt módon azt jelezné, hogy Sátánnak mégis csak igaza volt, hiszen sikerült bűnre készíteni Jób Istennel szemben, azaz sikerült bebizonyítania, hogy tényleg csak az áldások miatt, azaz érdekből nem fordult szembe addig Istennel.

Nem kizárt tehát, hogy Jób könyvének egyik legfontosabb kérdése nem is az, hogy mit kezdünk a szenvedéssel vagy hogy mi a célja, értelme a szenvedésnek, hanem hogy *hol találunk vigasztalást a szenvedésben*. Jób könyvének válasza: az Istennel való személyes találkozásban, az Isten jelenlétének megtapasztalásában. Jóbnak nem vigasztaló szavakra, nem teológiai kiigazításra, nem lelki tanácsadásra, se nem nagy és mély filozófiai gondolatokra volt szüksége ahhoz, hogy megvigasztalódjon, hanem egy személyes istenélményre. Eddig csak hallott Istentről, hallomásból ismerte Istent, de most a szemeivel is látta Őt (42:5).

És bizony mi is kerülhetünk olyan mélyre, ahol már csak egy ilyen Isten-élmény segíthet. Hiszen, ahogy korábban is említettem, akárhogy is nézem, nem találok semmi vigasztalót abban, amit Isten

mond, nem tudom mire vélni ezt az isteni választ. És úgy tűnik, Jóbot is inkább meghökkenti, elnémulásra készíti Isten beszéde. De jó lenne, ha lenne hangfelvétel erről az isteni beszédről, ha hallhatnánk, hogy milyen hangon, milyen indulattal, hanghordozással beszélt az Úr a fájdalomtól porban fetregő, ártatlanul szenvedő, általa is igaznak tartott gyermekével. De úgy tűnik, hogy nem is a hanghordozás, se nem a beszéd tartalma a lényeg, hanem maga az Isten-élmény, az Istennel való személyes találkozás élménye. Amitől Jób lelke helyreáll!

De mi van a testével? Mielőtt erre a kérdésre válaszolnánk, nézzük meg a következő verset, amit szintén nem egyszerű lefordítani, és ami ugyancsak komoly üzenetet rejt magában.

Istenről vagy Istenhez beszélni?

7 Miatán az ÚR mindezt elmondta Jóbnak, így szólt a témáni Elifázhoz: Haragom fölgerjedt ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok rólam olyan igaz módon, mint Jób, az én szolgám.

Ha az eredetit megnézzük, ott az áll, hogy „nem szóltatok **hozzám** [élaj], olyan igaz módon”. Fordíthatnánk úgy is, hogy „nem szóltatok hozzám olyan **őszintén** (nekóná - egyenesen, igazán, az éppen aktuális érzéseknek megfelelően, azaz nem képmutató módon), mint Jób”.

Isten tehát nem Jób „teológiáját” helyesli, hiszen az egy torz, hibás istenképet tükröz (pl. Istennek tulajdonít olyan dolgokat, amikről mi egyértelműen tudjuk, hogy sátán tette vele), hanem azt, hogy *Jób őszintén kiadta magából Istennek azt, ami benne volt.* És ez nagyon fontos üzenet: Ha ordítani akarsz, akkor ordíts! Isten elbírja. Sőt! Lehet, hogy pont ide szeretne eljuttatni téged? Add ki nyugodtan azt, ami a szívedben van. Merj kíméletlenül őszinte lenni Istennel!

A barátok legnagyobb hibája az volt, hogy Jób teológiáját próbálták folyamatosan helyre rakni és megpróbálták megmagyarázni a szenvedését, ahelyett hogy csak egyszerűen együtt éreztek volna vele és próbáltak volna mellette lenni mindvégig, ahogy azt az elején is tették (Jób 2:13).

Az is érdekes, hogy a barátokról sehol sem olvassuk azt, hogy *Istenhez* beszéltek volna. Mindig csak *Jóbbhoz* beszéltek *Istenről*. Magyarán csak a maguk emberi bölcsességét nyomatták ahelyett, hogy Istennel, Istenhez beszéltek volna Jóbról, azaz hogy Istennel is „egyeztettek” volna szenvedő barátukkal kapcsolatban. Jób barátai Isten szemében is „nyomorúságos vigasztalók”-nak bizonyultak (Jób 16:2). És ezért Isten égtelen haragra gerjedt, amit Jóbnak kellett lecsillapítania.

Egy újabb váratlan fordulat következik.

Jób közbenjárása

8 Most tehát vegyetek hét bikát és hét kost, menjetek el szolgámhoz, Jóbbhoz, és mutassatok be magatokért égőáldozatot. Jób pedig, az én szolgám, imádkozzék értetek. Mert csak rá való tekintettel nem büntetek meg benneteket, amiért nem szóltatok nekem olyan őszintén, mint Jób, az én szolgám.

Emlékszünk? A könyv elején a fiaiórt mutatott be égőáldozatot az „igaz” Jób, önszántából, most pedig a barátaiórt kell ugyanezt megtennie, isteni utasításra.

Na de hogy kérhet ilyet Isten Jóbtól? Hogy kérheti, *a még mindig porban és hamuban szenvedő gyermekétől*, hogy imádkozzon azokórt a barátaiórt, akik, emberi bölcsességükkel maguk is jócskán hozzájárultak Jób szenvedéséhez, hogy Isten ne bocsásson rájuk az övéhez hasonló csapásokat?

Voltál már olyan helyzetben, hogy úgy kellett valakiórt imádkoznod, hogy te magad is hasonló szenvedésen mentél át és akárhogy kérted az Urat, nem vette el a fájdalmadat?

Példa: Sosem felejttem el, amikor kb. 2 évvel ezelótt egy konferencia után odajótt hozzám egy asszony, aki 20 éve krónikus székrekedéssel küszködött és kérte, hogy imádkozzak érte. Akkor már én is kb. 2 éve küzdöttem ugyanezzel a betegséggel és semmilyen ima nem hozott gyógyulást. „Még

hogy én imádkozzak? Hát nálam sincs változás, hiába könyörgök!” – zsörtölődtem magamban az Úrnak. De nem akartam kiábrándítani az asszonyt, ezért némi hezitálás után, egyszerű szavakkal imádkoztam érte: „Úr Jézus, kérlek, gyógyítsd meg ezt az asszonyt, szabadítsd meg őt ettől a székrekedéstől!”. Legközelebb egy hónappal később találkoztam vele újra és legnagyobb megdöbbenésemre könnybe lábadt szemmel újságolta nekem, hogy már aznap este beindult a széklete, és azóta is minden rendben, bármit ehetsz, semmi sem okoz többé székrekedést neki! Miközben én továbbra is székrekedéssel küzdöttem! Egyszerűen nem értettem Istent.

Jób Jézus előképe, aki később ugyancsak elképesztő szenvedések közepette jár közben és mutat be áldozatot az ellene vétkező bűnösökért, és aki mindmáig folyamatosan közben jár értünk az Ő egyszeri tökéletes áldozata alapján (Zsid 7:23; 1 Pét 3:18).

9 Akkor elment a Témánból való Elifáz, a súahi Bildád és a naamá Cófár, és úgy cselekedtek, ahogy az ÚR mondta nekik.

Hogy volt képes Jób szívből imádkozni a barátaiért úgy, hogy ő még mindig szenvedett? Bizonyára úgy, hogy a lelke már helyreállt, már megvigasztalódott. És úgy tűnik, hogy az imádságnak köszönhetően is történhetett még valami Jóbban. A Revideált Károliban ezt olvassuk:

És az ÚR rátekintett Jóbra. - azaz elfogadta, kedvesnek találta Jóbot és az ő közbenjáró áldozatát, ahogy egykor Ábelét (1 Móz 4:4).

Csak hogy az eredetiben egészen pontosan az áll, hogy „és felemelte az Úr Jób arcát”. Ezt hogyan értsük? Elvette róla a még megmaradt szomorúságát? Jó kedvre derítette? Reménnyel töltötte el őt? Egy biztos valami történt Jób hangulatával, érzéseivel, a belső megvigasztalódáson túl. És ez után az imádság után kezdi Isten helyreállítani Jób „testét” is.

10 Azután Isten eltávolította Jóbról a csapást, miután imádkozott a barátaiért, és kétszeresen visszaadta az ÚR Jóbnak mindazt, amije volt.

A „kétszeres visszatérítés” az ellopott/elvesztett javakért járó kárpótlást jelent, Mózes törvénye szerint (2 Móz 22:4-9). Isten tehát kárpótolta Jóbot a veszteségéért. Vannak, akik azt látják ebben a mozzanatban, hogy Isten ezzel indirekt módon beismeri, hogy Ő (mint „tolvaj”) károsította meg Jóbot. Holott bizonyára arról van szó, hogy Isten a sátán helyett kárpótolja Jóbot a sátán által okozott veszteségért. De nézhetjük onnan is, hogy Isten duplán megjutalmazza Jóbot az ő hűségéért.

Miben állt a kárpótlás vagy isteni jutalom?

Emberi kapcsolatok helyreállása

11 És elment hozzá minden férfi- és nőrokona és minden régi ismerőse, és együtt ettek vele a házában. Sajnálkoztak fölötte, és vigasztalták őt a sok nyomorúság miatt, amelyet az ÚR bocsátott rá; és mindenki adott neki egy-egy pénzt és egy-egy aranyfüggőt.

Korábban Jób a miatt siránkozott, hogy rokonai, ismerősei mind elhagyták őt:

Jób 19:13-14 Testvéreimet messzire elűzte mellőlem, ismerőseim egészen elidegenedtek tőlem. Rokonaim visszahúzódtak, ismerőseim pedig elfelejtkeztek rólam.

Vagyonbeli gyarapodás, gyermekáldás

12 Az ÚR pedig jobban megáldotta Jób életének a végét, mint a kezdetét, mert lett neki tizennégyezer juha [hétezer volt], hatezer tevéje [háromezer volt], ezer iga [ötszáz volt] ökre és ezer szamara [ötszáz volt]. 13 Lett még hét fia és három leánya is [ugyanennyi volt].

És itt, a három lány említésénél lelassul az elbeszélés.

14 Az elsőnek a neve Jemimá, a másodiké Keciá, a harmadiké Keren-Happúk volt. 15 Nem lehetett olyan szép leányokat találni abban az egész tartományban, mint amilyenek Jób leányai voltak. Apjuk nekik is adott örökséget fiútestvéreik között.

Jób könyve egy keretes szerkezetbe van foglalva. Az első és utolsó fejezetben több hasonló motívum szerepel. Az egyiket már említettem: Jób „igaz” volta, mely mind az első, mind az utolsó fejezetben kétszeres megerősítést nyer. A másik visszaköszönő motívum Jób jószágainak és gyermekeinek említése. És ez utóbbi motívum különösen is figyelemre méltó. Nézzük csak meg, mi szerepel Jób gyermekeiről az első fejezetben és hasonlítsuk össze az utolsóval.

Jób 1:2-5 Hét fia és három leánya született. **3** Hétezer juh, háromezer teve és ötszáz iga ökör és ötszáz szamár volt a jószága. Szolgája is igen sok volt, és ez a férfiú nagyobb volt kelet minden fiánál. **4** Fiai eljártak egymáshoz, és vendégséget szereztek otthonukban, ki-ki a maga napján. Üzentek, és meghívták három húgukat is, hogy együtt egyenek és igyanak velük.

Kiderül, hogy jó kapcsolat lehetett a fiú- és lánytestvérek között. A fiútestvérek gondoltak a lánytestvéreikre. De nem így Jób!

5 Mikor pedig a vendégség napjai sorra lejártak, elküldött értük Jób, és megszentelte őket. Korán reggel fölkelt, és égőáldozatot mutatott be **mindnyájuk** száma szerint. Mert ezt mondta Jób: Hátha vétkeztek a **fiaim**, és káromolták Istent szívükben! Így tett Jób minden alkalommal.

És mi van a lányokkal?? Ők is együtt buliztak a fiúkkal. Ők is bűnbe eshettek (káromolhatták Istent pl. egy-egy nagyobb ivászat közben). Ők nem számítanak? Nekik nincs szükségük bűnbocsánatra? Tudjuk, hogy az akkori kor szokása szerint a lány gyermekek kevésbé voltak értékesek, mint a fiúgyermekek, amolyan másod osztályú gyerekeknek számítottak. Ez sok családban ma is így van. A fiúknak volt csak igazi értékük, ők voltak az igazi gyermekek. Ha Jóbot kérdezték volna a gyermekei felől, igen valószínű, hogy azt mondta volna, hogy hét gyermeke van és három lánya. Annyira nem vette őket emberszámba, hogy még csak nem is imádkozott értük, nem törődött a lelkükkel, nem törődött örökkévaló sorsukkal, Istennel való kapcsolatukkal. Olyan, mintha én csak a fiammal imádkoznék vagy csak neki olvasnék reggelente Bibliát, de a lányomnak nem. Fájdalmas ezt olvasni az „igaz” Jóbról.

Meglepő módon éppen ebben a dologban, a lányaihoz való viszonyában hoz óriási változást Jób szenvedése. Ez Jób könyvének a csattanója.

Figyeljük meg, hogy név szerint meg van említve mindhárom lány (neveik jelentése: Jemimá=szép, mint a nap/gerle?, Keciá=fahéj, Keren-Happúk=szemsmink tégely). A hét fiúról semmit sem olvasunk. Az első fejezetben Jóbról mondja a narrátor, hogy „ez a férfiú nagyobb volt kelet minden fiánál” (1:3), most pedig a lányokról olvassuk, hogy „nem lehetett olyan szép leányokat találni abban az egész tartományban, mint amilyenek Jób leányai voltak.” És ami a legdöbbentesebb, hogy Jób, szembe menve a kor szokásával „nekik is adott örökséget fiútestvéreik között”.

A lányoknak azért nem adtak az örökségből, mert akkor a családi vagyon egy része más családhoz került volna. A családi vagyon, örökség (föld, jószág stb.) megőrzése mindennél előbb való volt egy keleti, ráadásul tehetős ember számára. A gyermekekben élt tovább, maradt fenn a családfő hírneve

és vagyona. A fiúgyermek és a nekik adott örökség is ezt a „szent” célt szolgálták. De Jóbot ez már nem érdekli! Azzal, hogy a lányainak is örökséget oszt, kifejezi, hogy többé már nem ő, nem a „Jób” család nevének, hírnevének, vagyonának megőrzése számít, hanem a gyermekei, még hozzá a lányai is! Azelőtt semmibe vette a lányait, most a fiúkkal egyenlő megbecsülésben részesíti őket. Önmagukért szereti őket és bőkezűen adja tovább nekik is azt az áldást, amivel Isten elhalmozta őt.

Micsoda meglepő végszó! Jób könyvének utolsó kérdése tehát így hangzik: És te hogy viszonyulsz a lányaidhoz? Hogy állsz a lányaiddal való kapcsolatoddal?

Az ÚSZ-ben Fülöp evangélista családjában állhatott be egy ehhez hasonló váratlan fordulat, miután megtért az Úrhoz. Azt olvassuk róla, hogy 4 lánya volt, aki prófétáltak (Apcsel 21:8-9)! Micsoda méltóságra emelte őket is az Úr! Nem kis (lelki) ajándékot adott nekik. És micsoda üzenet lehetett ez Fülöpnek a lányai megbecsülését, a lányaihoz való viszonyulását illetően! Úgy látszik, valamiért neki is szüksége volt egy ilyen „istenélményre”.

Tehát úgy tűnik, hogy az egyetlen (vagy legfőbb) dolog, amiben Jób mégiscsak „megigazításra” szorult, a lányaihoz való helytelen viszonyulása volt. Az Úr pedig a sátán által hozott szenvedést használta föl arra, hogy helyreállítsa ezt a bűn, emberi hagyományok által megromlott apa-leány kapcsolatot.

Egy nagyon gyakorlati célja tehát mindenképpen volt Jób szenvedésének. És vajon mi lehet a célja a mi mostani szenvedésünknek? Lehet, hogy ezt mi is csak utólag fogjuk megtudni? Egyet biztosan tudhatunk, hogy a mi szenvedésünknek is célja van és ez a cél nem az elpusztítás, nem a tönkretétel, hanem a helyreállítás, gyógyulás, vigasztalás. Pont ott és pont úgy, ahogy arra nekünk szükségünk van.

Noha egyfelől tudhatjuk sátánról, hogy ő a tolvaj, aki azért jött, hogy „lopjon, öljön és pusztítson” Jézus/Isten pedig azért jött el közénk, hogy „életünk legyen és bőségben éljünk” (Jn 10:10). Ugyanakkor a sátán Isten szikéje, amivel kimetszi életünk gennyes gócait és nagyon mély sebeket gyógyít be. Ne féljünk tőle és az általa okozott, de Isten által megengedett szenvedéstől, hanem bizzunk az áldott Orvosban és tudjuk, hogy Jézus folyamatosan közbenjár értünk, hogy el ne fogyatkozzék a hitünk (Lk 22:32).

Hosszú élet

16 Jób pedig még száznegyven esztendeig élt ezután, és meglátta fiait és unokáit negyedízigen. 17 És öregeen halt meg Jób, az étellel betelve.

Krisztusban mi nemcsak hosszú, hanem örökké tartó életet kaptunk! Dicsőség Neki ezért!